

Arrest

nr. 142 498 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 juni 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te hebben. U bent een Tibetaanse, geboren in de Volksrepubliek China (VRC) in de stad Lhasa. In Tibet heeft u enkel nog een zus, uw ouders zijn overleden. Daarnaast zijn er nog ooms en tantes. Niemand van uw familie was politiek actief of was als monnik in een klooster getreden. U verklaart dat u als negenjarig kind met andere mensen naar India werd gestuurd, om er een opleiding te krijgen. U reisde vanuit Tibet te voet over de bergen naar Nepal. Vanuit het "reception centre" (Nelen Khang) werd u vervolgens via Delhi doorgestuurd naar het "reception centre" te Dharamsala, waar u aankwam op 24 juli 1994. Daarna werd u doorverwezen naar de school "SOS Tibetan Childrens's Village school" (TCV) te Dharamsala waar u school liep tot 2004. Na het beëindigen van de tiende graad ging u naar een technische school te Dheradun waar u massagetechnieken leerde. In 2006 rondde u de opleiding af en werd u naar een Indisch hotel in Goa gestuurd. U werkte daar tot maart 2008. Omdat de Tibetaanse meisjes veelal de nachtdienst hadden en jullie geconfronteerd werden met dronken Indische mannen, verlieten jullie dit werk. Omdat u van uw werkgever geen verlof had gekregen, kon u uw RC ('Registration Certificate') niet meer verlengen. Sinds 2008 u verbleef u in het "Nechung"- klooster waar u een monnik hielp. U werkte daar tot aan uw vertrek in juni 2013. U verklaart dat u in 2011 traditioneel bent gehuwd, maar dat u en uw partner apart woonden, in een verschillend klooster. U zegt India te hebben verlaten omdat de monnik die u hielp al heel oud is en u niet in het klooster kon blijven. U heeft een goede kennis die in België verblijft en u hoopte via het verkrijgen van papieren en het bekomen van de Belgische nationaliteit om een bezoek te kunnen brengen aan uw zus, die u als sinds 1994 niet meer heeft gezien. Op 11 juni 2013 verliet u India. U reisde met een vals Indisch paspoort, via Dubai naar Frankfurt. Op 12 juni kwam u naar België waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

U legt volgende documenten neer: uw "green boek" (identiteitsboekje voor Tibetanen), een document van het "reception centre" in Nepal en in India (Dharamsala), verscheidene schoolcertificaten, een aanbevelingsbrief van Ven. Thupten Ngodub en foto's van u in India en van Tibet.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten ("green book", attest van "reception centre" Nepal en India) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Ts. (familienaam onbekend), geboren op 3 mei 1985 en geboren te Lhasa. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS p. 3-4) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1994 naar India bent gevlucht. U was toen negen jaar. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India en uw jarenlange verblijf in een klooster in India, waar u werkte voor Ven. Thupten Ngodub, het orakel van de Tibetaanse gemeenschap, een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 1994 heeft u van 24 juli 1994 tot 11 juni 2013 in India verbleven. U werd doorverwezen naar de school "SOS Tibetan Children's Village school" (TCV), te Dharamsala, waar u school liep tot 2004. Na het beëindigen van de tiende graad ging u naar een technische school te Dheradun waar u massage leerde. In 2006 rondde u de opleiding af en werd u naar een Indisch hotel in Goa gestuurd. U werkte daar tot maart 2008. Omdat de Tibetaanse meisjes veelal de nachtshift hadden en geconfronteerd werden met dronken Indische mannen, verlieten jullie dit werk. Omdat u van uw werkgever geen verlof had gekregen, kon u uw RC (Registration Certificate) niet meer verlengen. Sinds 2008 was u in het "Nechung"-klooster waar u een monnik hielp. U werkte daar tot aan uw vertrek in juni 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS p.5).

U beweert dat u deze RC niet meer kon verlengen na 2008 omdat uw werkgever in Goa u het eerste jaar geen verlof had gegeven, waardoor u te laat was om uw RC te verlengen (gehoorverslag CGVS p. 5-7). Echter aan uw bewering dat het niet mogelijk was om uw RC te verlengen kan er geen geloof worden gehecht. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele poging heeft ondernomen om eventuele problemen met de verlenging van uw RC aan te kaarten bij de CTA ('Central Tibetan Administration'), wat niet ernstig is. U er meermaals naar gevraagd verwijst u telkens naar de meningen van derden, maar op geen enkel moment heeft u er aan gedacht om hulp te vragen aan de CTA, die doorgaans dergelijke administratieve zaken mee tracht in orde te brengen (gehoorverslag CGVS p.9). Dit is des te meer bevreemdend omdat u van 2008 tot 2013 tewerkgesteld was in het huishouden van Ven. Thupten Ngodub, het officiële staatsorakel van Tibet, m.a.w. iemand met een hoog religieus ambt (zie de door u neergelegde aanbevelingsbrief dd. 9 juli 2013). Het is niet geloofwaardig dat u binnen zijn entourage geen hulp zou kunnen vinden voor het in orde brengen van uw RC, zo er zich al een probleem stelde. Uw verklaringen zijn in dit verband niet geloofwaardig.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet/nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u op aanraden van een kennis hier in België naar België wou komen om later via het verkrijgen van de Belgische nationaliteit te kunnen terugkeren naar Tibet om uw zus te bezoeken (gehoorverslag CGVS p.8-9). U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu stelde u dat u geen IC had omdat u eerder, toen u nog op school zat, wensen noch plannen had om naar het buitenland te gaan, en op het moment dat dit wel het geval was, kon u geen IC meer verkrijgen omdat u stelde sinds 2008 geen geldige RC meer te hebben (gehoorverslag CGVS p.6 en p.9). Echter, dat u geen RC meer kon verkrijgen of laten verlengen wordt door het CGVS niet aannemelijk geacht. Bijgevolg zijn ook uw verklaringen over het feit dat u niet over een IC kon beschikken onvoldoende geloofwaardig.

Immers, op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Verder stelde u uw reis te hebben geregeld met een smokkelaar en dat u reisde met een vals Indisch paspoort (gehoorverslag CGVS p.8). U kon echter niet aangeven of er al dan niet een visum in het paspoort stond. U zou er van de smokkelaar niet teveel aandacht aan hebben mogen besteden. U gevraagd of er dan geen zware controles waren, stelde u dat er geen enkel probleem was.

Uit het bovenstaande blijkt dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onvoldoende op de hoogte over de gegevens in dit paspoort, zeggend omdat u er van de smokkelaar geen aandacht aan mocht besteden. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene

reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien is het niet overtuigend dat u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankfurt zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1 miljoen roepie (gehoorverslag CGVS p.8) terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u geen IC zou hebben kunnen aanvragen omdat uw RC niet meer geldig was overtuigt immers niet.

Dat u inzake uw IC niet oprecht bent, kan ook worden vermoed omdat u werd gevraagd of uw man een geldige RC heeft, wat u bevestigt, maar u gevraagd of hij een IC heeft, zegt u "dit niet te weten". Echter het is ongeloofwaardig dat u dit niet weet, gezien er plannen zijn gemaakt dat hij u zou achternareizen, gesteld dat u in België papieren zou krijgen. In de voorbereiding en de plannen om ook het land te verlaten, moet hij dat toch zeker hebben vermeld (gehoorverslag CGVS p. 9).

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u NIET mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China, maar dat u wel mag worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde,;>
6. "Is Dharamshala safe for Tibetans?", Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com;
7. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocratique » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFRM, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
29. Verklaring van de heer Pat Demaret;
30. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
31. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
32. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
33. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting;
34. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711;
35. "Is India the Rape Capital of the World?", MORE, Sally Kohn, geconsulteerd op 12 juni 2014;
36. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.*

St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster steunt haar eerste middel op de *“Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan *“van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984”*. In een derde middel beroept verzoekster zich op de *“artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van *“artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”*.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit wordt aangetoond, van herkomst.

2.5. Verzoekster is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 3 mei 1985 in Lhasa, Tibet, Volksrepubliek China (VRC). Verzoekster zou op haar negen jaar naar India gegaan zijn. Alhoewel zeer beperkt, legt verzoekster aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 2-4).

Daarnaast brengt verzoekster een origineel Green Book, een attest van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij het Reception Centre Kathmandu bij. Aldus kan blijken dat de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap verzoekster als Tibetaanse, geboren te Tibet, beschouwen. Aldus kan aan verzoekster het voordeel van de twijfel worden verleend en aangenomen worden dat verzoekster de Chinese nationaliteit bezit en van Tibetaanse herkomst is.

2.6. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoekster werd naar India gestuurd om te studeren. Hieruit kan op zich geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Gezien verzoekster China illegaal verlaten heeft, in India gestudeerd heeft aan

een Tibetaanse school, de Dalai Lama ontmoet heeft en tevens deelnam aan manifestaties in India (vragenlijst 3.5) en werkzaam was bij het orakel van de Tibetaanse gemeenschap, is echter evenmin uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan.

2.7. Hoe dan ook verzoekster betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 1994 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”* *“Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”*

2.12. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoekster al*

dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoekster de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoekster opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder “Niet-ontvankelijke verzoeken”:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoekster als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst steeds naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake “Het begrip „eerste land van asiel”

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoekster wanneer:

a) de verzoekster in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoekster kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoekster mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.13. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend of dat er “*een geïndividualiseerde effectieve asielprocedure met procedurele garanties bestaat in India die vergelijkbaar is met diegene voorzien in de Conventie*” zoals het verzoekschrift vooropstelt, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reël” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dan het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoekster geniet van een reële bescherming in India.

2.14. Immers verzoekster kon in India vanaf 1994 ongemoeid en veilig verblijven, studeren en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over

een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.16. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.17. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster kon in India ongemoeid wonen, studeren en werken. Verzoekster verklaart vanuit India niet terug te kunnen keren naar Tibet naar haar familie, wat ten opzichte van India bezwaarlijk als een vluchtelingenrechtelijke reden kan worden beschouwd nu het Indiase beleid gericht is op de bescherming van Tibetaanse vluchtelingen. Verzoekster is een jonge gezonde vrouw met werkervaring zodat zij zich tevens kan hervestigen. Verzoekster verklaarde naar België te zijn gekomen omdat de rechten hier beter zijn, doch verklaart geen concrete en persoonlijke gevallen van discriminatie. Verzoekster wenst de Belgische nationaliteit te bekomen zodat zij terug kan naar haar zus in Tibet, wat haar subjectieve vrees ten opzichte van China meteen loochent. Waar verzoekster thans nog wijst op het verlies van gronden en huizen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit *in casu* tot een nood aan bescherming moet leiden. Indien lastige klanten en minderwaardige jobs inderdaad voorkomen, dan maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij dienaangaande een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch dat enkel Tibetaanse vrouwen hiervan het slachtoffer zouden worden. Daarenboven staat het verzoekster altijd vrij haar job stop te zetten. Inzake de opmerkingen over seksueel geweld, is dit een verschijnsel waarmee elke maatschappij te kampen heeft en ook in België voorkomt. Verzoekster verklaart geen individuele zwaarwichtige, concrete feiten in dit verband die een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade schragen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.18. Verzoekster blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Waar verzoekster verklaart dat haar RC werd weggegooid omdat ze een jaar te laat was met de vernieuwing van haar RC, wordt dit niet geadstrueerd door verzoekster. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer uit de COI kan blijken dat ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. De *"COI Focus"* *"CHINA INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"* stelt immers dat *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"*. Verzoekster verklaart dan ook

geenszins waarom zij geen werkelijke poging heeft ondernomen om haar verlenging van haar originele RC in orde te brengen en desgevallend een nieuwe, andere RC aan te vragen, noch hulp van de CTA of andere Tibetaanse of mensenrechtenorganisaties in te roepen (gehoor p. 5, p. 7). Dat verzoekster smeergeld diende te betalen, kan evenmin als zwaarwichtige vervolging worden aanzien, noch kan blijken dat enkel Tibetanen hiervan het slachtoffer worden. Verzoekster verklaart evenmin waarom zij wel 1 miljoen roepie voor haar reis kan betalen, doch geen bijkomende som wenst te betalen voor het regulariseren van haar RC, temeer zij ook van haar kennissen vernam *“dat ze zeiden dat er veel geld moest betaald worden aan het Indische kantoor, dan zou het lukken”* (gehoor p. 7).

Verzoekster beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster blijft aldus bij louter losse beweringen en kan gezien het Indische beleid en campagnes om alle Tibetanen een RC te bezorgen, niet overtuigen over geen RC te (kunnen) beschikken.

2.19. Verzoekster kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de *“goodwill van de regering”*. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niets aan af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

2.20. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refolement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refolement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refolementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.20.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, vermeldt dat *“Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]”* en *“Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refolement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refolements plaats van vluchtelingen.”* Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel

weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoekster blijft dan ook op dit punt bij louter theoretische beweringen.

2.21. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoeksters loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boutte bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.22. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van India is ongegrond.

2.23. Verzoekster heeft 1.000.000 (verklaring 35, gehoor p. 8) Indische roepies betaald voor haar reis en vals Indisch paspoort op naam van K. (verklaring 35) dan wel tegenstrijdig op naam van G. (gehoor p. 8). Verzoekster verklaart geen IC te hebben gehad omdat "*ik had ook geen wens of doel om naar buitenland te gaan, ik heb het niet aangevraagd*" (gehoor p. 6), wat tegenstrijdig is met de feiten en haar reis naar Europa. Zoals hoger beoordeeld is niet geloofwaardig dat verzoekster geen RC had zodat ze hoe dan ook makkelijk een IC kon verkrijgen. Bovendien was het gepland dat verzoeksters echtgenoot haar in België zou vervoegen zodat evenmin geloofwaardig is dat verzoekster niet weet of hij al dan niet een IC heeft (gehoor p. 9). Verzoeksters verklaringen zijn tegenstrijdig, onwaarachtig en incoherent. De Raad ziet niet in waarom verzoekster een bijzonder dure, gevaarlijke en omslachtige illegale reis zou ondernemen – en kan organiseren – indien zij veiliger, eenvoudiger en goedkoper middels een eigen IC kon reizen. Voor zover verzoekster verklaart dat het "*niet makkelijk om een visum te krijgen*", kan tevens worden vastgesteld dat verzoekster geenszins verklaart waarom een vals paspoort minder risicovol, duur en omslachtig zou zijn dan het aanbrengen van een visum in haar eigen IC. Verzoekster adstrueert voorts op geen enkele wijze haar voorgehouden illegale reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen in het verzoekschrift dat ze "*mocht van de smokkelaar niet in haar paspoort kijken omdat dit argwaan zou wekken*", kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Verzoekster gaat in deze voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een

algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Evenmin kan uit de vaststelling dat twee reporters hun identiteitskaart ter hoogte van de paspoortcontrole hebben gewisseld op een gezamenlijk geboekte en ingecheckte intra-Europese vlucht, enige conclusie worden afgeleid naar de vaststelling dat verzoekster beweerdelijk als Tibetaanse met een vals Indisch paspoort intercontinentaal naar Europa is gereisd. Verzoekster is dan ook ongeloofwaardig over haar uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe zij haar land in werkelijkheid verliet. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoekster met een vals paspoort heeft gereisd, dit aan de smokkelaar zou hebben gegeven en niet meer te bezitten. Verzoekster faalt aldus op ernstige wijze in haar medewerkingsplicht. Dat *“Er is immers geen enkele reden voor verzoekster om haar IC achter te houden”*, kan niet blijken gezien verzoekster het ontbreken van een IC inroept om haar terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat zij de waarheid spreekt. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoekster laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door haar gebruikte reisdocumenten, zodat zij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om haar terugkeer aan te vechten.

2.24. Voor zover verzoekster inderdaad geen geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document (of een duplicaat) kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Daarnaast heeft verzoekster nog haar echtgenoot in India. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.25. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd nu deze niet verzoekster zelf betreffen maar andere Tibetanen. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige Indiase identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster gezien haar ongeloofwaardige en lacunaire verklaringen ter zake. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster niet aantoonde geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.26. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat of nieuwe) IC te (kunnen) beschikken en te meer nu haar echtgenoot er nog steeds woont.

2.27. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden

genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK